

Ferdo Kozak:

Moška pisma.

I.

Klic moje krvi je tih in vroč; iz dna, iz skrivnosti se pne, kakor vrenje sokov v črni, spomladanski noči, klic moje krvi po tebi, žena.

Kadar greš mimo, te užije oko. Te moje roke trepečejo in te pozdravljajo, kakor da hrepene k tvojim belim, drobnim.

Vidim tvoj sklonjeni vrat, tvojo vero, in plahi, pokorni korak, tvojo smer; pa postanem, da zrem za teboj.

Mimogrede mi daš sijaj svojih tajno se blestečih oči, da zmeden drhtim v dihu, ki ostaja za teboj, kakor oblak v gloriji večerne luči.

II.

Tvoj pot kroži vstran od mojega; druga solnca te vabijo v svoja okrožja. A jaz te kličem.

Glej! Vsaka zvezda zdrkne enkrat s svojega tira, omamljena od brezdna noči pod seboj.

Glej vsaka se enkrat spusti v globino, v nepoznano slast zemlje.

Namreč, v nočeh, ko se veje dreves pleto v skrivnosti neba in je bog tako blizu.

Tako te čakam. —

III.

Ne poznam te, žena; le slutnja o tebi je prepojila dušo s temno, sveto strastjo.

Ne morem še reči na cesti: Ti! In ne morem še ločiti rok in oči, da bi vedel: samo tvojih in teh si želim.

Čutim te v vseh, ki hodijo mimo; kajti vsaki opojnosti telesa odgovarja moj moški ponos.

A vendar vem, da si edina med vsemi, iz krvi, iz bolečine moje porojena, kakor da te je v solzah preskušeni, neusmiljeni upor oživil v svoje posvečenje.

Žena mojega bitja, žena bodočnosti!

Si uteha trmastih čel, ki jih je blaznost orosila? Boš glas, ki pojde preko glav jokajočih otrok, jokajočih mož — preko bičevja v viharjih — pojoč skozi strahotno oblast prorokbo novih dni? Ali luč, ki obsiješ lepoti in zemlji iztrgane duše, da se te pred poginom oklenejo? Da se raziskre v veri, v prvi veri? Si mati tistih rodov, ki vzklijejo iz naše krvi? Si zanos, ki nas prepojiš, da damo to kri?

Moj razum te taji in ti spleta krog glave venec nizke strasti, ker se zase boji. A globina je nemirna in tebe polna.

Žena, žena!

IV.

Glej, jaz sem kepa prsti; kepa razpokane žejne prsti!

Vse raze, vse dolbine reže v suhi bolečini in skozi jedro se lomi zapuščeni žar neznosnega solnca.

Veter gre in peče v srce, in rosa usiha v požrešni žeji drobeče se skorje.

Mrtve oči sovražijo dan in v noči tekmujejo z njeno temo.

O slast! O napoj neusahljivi!

O žena, strasti moža zoperstavljen misterij lepote!

Užijem te, da se spojim z zemljo velike njive, da potonem v kipenju.

Užijem te, da me razreže plug in orosi solnce, da bom prst plodna, ko raztrese nebo svoja težka zlata semena.

Jaz sem . . .

Jaz sem višina in globina — kelih na dve strani; prostor dveh težišč — voda dveh studencev, od polnočne in poldnevne strani.

Popolnost ljubezni je v meni, popolnost sovraštva; popolnost dela mojega, kakor nedela.

Vsaka misel stoji pred svojim ogledalom, vsaka lepota pred istovrednim grehom.

In kadar se toči razpaljeno srce v dlan božje harmonije, odgovarja uporen dvom.

Gorim, kakor trebuh zemlje, v središču, ker sem os duš.

Utripljem: večna, najgloblja žila, življenje pojoča; strast brez dna; vodnjak obstoječega, kjer srebljejo misli resnico.